

Sygn. akt IV Ca 130/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Małgorzata Truskolaska - Żuczek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 23 lutego 2016 r. w W.

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.

przeciwko Ż. D.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 11 września 2015 r., sygn. akt I C 2814/14

oddala apelację.

Małgorzata Truskolaska-Żuczek

Sygn. akt IV Ca 130/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy oddalił powództwo B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. skierowane przeciwko Ż. D. o zapłatę kwoty 6.049,80 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 06 listopada 2008 r. pozwana złożyła u (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. wniosek o kartę kredytową oraz o korzystanie z kanałów bankowości elektronicznej. W treści wniosku wskazano, że rodzaj przyznanej przez Bank karty zostanie wskazany na Potwierdzeniu zawarcia umowy.

Pismem datowanym na dzień 12 września 2011 r. Bank (...) poinformował pozwaną o wypowiedzeniu umowy karty kredytowej nr (...) na podstawie § 45 w zw. z § 46 ust. 1 pkt 2 Regulaminu kart kredytowych wydawanych przez Bank (...) z powodu określonego w § 46 ust. 2 pkt. 2-5 tego regulaminu, w terminie 30 dni od daty doręczenia wypowiedzenia. Jednocześnie Bank (...) wezwał pozwaną do spłaty całości zadłużenia, wynoszącego według stanu na dzień 12 września 2011 r. 4.093,69 zł, w tym „zadłużenia przeterminowanego” w kwocie 1.338,21 zł.

W dniu 03 stycznia 2012 r. Bank (...) wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na podstawie wniosku o kartę kredytową oraz korzystanie z kanałów bankowości elektronicznej z dnia 06 listopada 2008 r. Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2012 r. Sąd Rejonowy w Wołominie nadał klauzulę wykonalności w/w bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przeciwko Ż. D. z ograniczeniem jej odpowiedzialności do kwoty 100.000 zł. Na tej podstawie Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w W. M. Ż. wszczął i prowadził postępowanie egzekucyjne przeciwko

pozwanej (sygn. Km 10024/12), które zostało umorzone postanowieniem z dnia 10 grudnia 2012 r. z powodu bezskuteczności egzekucji.

W dniu 06 września 2013 r. Bank (...) zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności określonych w stanowiących integralną część umowy załącznikach do umowy. Jedną ze sprzedanych wierzytelności była wierzytelność przysługująca cedentowi wobec pozwanej, wynosząca 500 zł wraz z odsetkami w wysokości 668,78 zł oraz kosztami windykacyjnymi w wysokości 33,02 zł (stan na dzień zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności). Wskazany w załącznikach do umowy źródłem powstania zbywanej wierzytelności jest umowa karty kredytowej o numerze (...).

W dniu 25 kwietnia 2014 r. powód wystawił dokument stanowiący wyciąg z prowadzonych przez ten fundusz ksiąg rachunkowych, z którego wynika, iż wierzytelność wobec pozwanej, przysługująca pierwotnie Bankowi (...), wynosi na dzień sporządzenia wyciągu łącznie 6.049,80 zł, w tym kwota 3.720,70 zł stanowi kapitał, zaś kwota 2.329,10 zł odsetki. W wyciągu tym wskazano, że wierzytelność wynika z umowy o kartę kredytową z dnia 10 listopada 2008 r.

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zostało udowodnione, a powód nie wykazał czynnej legitymacji procesowej w niniejszej sprawie.

Powód podnosił, że dochodzoną pozewm wierzytelność nabył na podstawie umowy przelewu zawartej z Bankiem (...). Nie znajduje to jednak potwierdzenia w treści tej umowy i jej załączników. Z dokumentu określonego jako „Wyciąg z załączników do umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w dniu 06 września 2013 r.” nie wynika, aby wierzytelności stwierdzone m.in. bankowym tytułem egzekucyjnym i wyciągiem z ksiąg rachunkowych, na które powołuje się powód, były przedmiotem tej umowy. Z wyciągu tego wynika bowiem, że umowa cesji objęła wierzytelności z umowy o kartę kredytową z dnia 10 listopada 2008 r. i że niezwrócony kapitał tej wierzytelności na dzień zawarcia umowy cesji wynosił 500 zł, a odsetki karne 668,78 zł.

Sąd Rejonowy wskazał ponadto, że z wyciągu tego nie wynika jakkolwiek numer umowy kredytowej, który można byłoby powiązać z wnioskiem o wydanie karty kredytowej, na który z kolei powołuje się powód, jako źródło, z którego wynika zobowiązanie pozwanej. Z uwagi na rozbieżność twierdzeń powoda odnoszących się do wysokości przedmiotowej wierzytelności na dzień umowy cesji (odzwierciedlonych w wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda z dnia 25 kwietnia 2014 r.) z treścią załącznika do tej umowy oraz brakiem jakichkolwiek oznaczeń tej wierzytelności w załączniku do umowy cesji, pozwalających na powiązanie wierzytelności objętej tym załącznikiem z wierzytelnością dochodzoną pozewm, Sąd uznał, iż powód nie udowodnił, aby wierzytelności dochodzone pozewm były w ogóle przedmiotem umowy cesji.

Sąd zauważył ponadto, że wniosek o kartę kredytową oraz o korzystanie z kanałów bankowości elektronicznej nie pozwala na ustalenie treści stosunku prawnego mogącego łączyć pozwaną z Bankiem. Dokument ten stanowi jedynie potwierdzenie tego, że pozwana ubiegała się o wydanie karty kredytowej o limicie kredytu w wysokości 5.000 zł, nie sposób jednak dokonać na tej podstawie ustaleń, czy umowa została zawarta, a jeśli tak - jaka była treść tej umowy i stosunku prawnego powstałego w wyniku jej zawarcia. Powód nie przedłożył także Regulaminu kart kredytowych wydawanych przez Bank (...), ani Cennika powoływanego np. w bankowym tytule egzekucyjnym. Nie pozwala to na weryfikację zasadności powództwa i czyni je nieudowodnionym.

Sąd wskazał także, że niezbędne było wykazanie przez powoda nie tylko istnienia stosunku prawnego pomiędzy pierwotnym wierzycielem a pozwaną, ale także przytoczenie twierdzeń odnośnie tego kiedy i na jakich warunkach udzielono pozwanej kapitału dochodzonego pozewm, a także od jakich kwot, w jakim okresie i zgodnie z jakimi stopami procentowymi naliczone zostały odsetki objęte roszczeniem głównym pozwu. Powód nie przytoczył jednak w/w twierdzeń.

Sąd podkreślił również, że sam wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nie ma obecnie w postępowaniu cywilnym mocy dokumentu urzędowego i wobec tego nie korzysta z domniemań określonych w art. 244 § 1 kpc w zw. z art. 252 kpc. Podobnie bankowy tytuł egzekucyjny jest dokumentem jedynie prywatnym (art. 95 ust. 1a ustawy Prawo bankowe).

W złożonej apelacji powód zaskarżył wyrok w całości, wnosząc o jego zmianę poprzez orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za I i II instancję, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu i pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Zarzucił naruszenie art. 233 kpc polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażające się sprzecznym z zasadami logicznego wnioskowania i zasadami doświadczenia życiowego uznaniu przez sąd, że wyciąg z umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika nie stanowią wiarygodnego dowodu na przejście wierzytelności, podczas gdy wyciąg ten zawierał najważniejsze postanowienia i dane do tego, aby ustalić fakt nabycia wierzytelności, a zapisy w tym wyciągu są spójne z całością dokumentacji zgromadzonej w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego uznania, iż powód nie ma legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia; naruszenie art. 233 kpc polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażające się sprzecznym z zasadami logicznego wnioskowania i zasad doświadczenia życiowego uznaniu przez sąd, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nie stanowi wiarygodnego dowodu na przejście wierzytelności na powoda, podczas gdy księgi rachunkowe funduszu podlegają kontroli Komisji Nadzoru Finansowego, a więc stanowią wiarygodny dowód na poprawność zawartych w nim danych, w szczególności w sytuacji, gdy pozwana nie kwestionowała cesji wierzytelności na powoda, a zapisy w tym wyciągu są spójne z całością dokumentacji zgromadzonej w sprawie; że wyciąg z ksiąg rachunkowych oraz Bankowy Tytuł Egzekucyjny nie stanowią wiarygodnego dokumentu na przejście wierzytelności, podczas gdy dowody prywatne korzystają z domniemania autentyczności oraz domniemania, że osoba, która dokument podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie; naruszenie art. 233 kpc polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i rozpoznaniu jedynie części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem pozostałych dowodów zaoferowanych przez powoda, w szczególności dowodu z bankowego tytułu egzekucyjnego, wniosku o nadanie klauzuli wykonalności oraz rozliczenia wierzytelności, co w efekcie doprowadziło do uznania przez sąd, że powód nie wykazał podstaw istnienia dochodzonego pozewem roszczenia; błąd w ustaleniach faktycznych poprzez mylne przyjęcie przez Sąd I instancji, że powód nie przedłożył do akt sprawy umowy, na podstawie której dochodzi roszczenia od pozwanej; naruszenie art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc polegające na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne; nierozpoznanie istoty sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu jako nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji oraz ich ocenę prawną.

Sprawa niniejsza – z uwagi na przedmiot sporu i jego wartość – rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym. W postępowaniu takim apelację można oprzeć na zarzutach wymienionych enumeratywnie w treści art. 505⁹ § 1¹ pkt 1 i 2 kpc, tj. naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Wskazać należy, że powód podnosił, iż podstawę roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie stanowi wniosek o kartę kredytową oraz o korzystanie z kanałów bankowości elektronicznej z dnia 06 listopada 2008 r., który to wniosek złożył do akt sprawy.

Z Wyciągu z załączników do umowy sprzedaży zawartej w dniu 06 września 2013 r. (k. 41) wynika jednak, że umowa cesji objęła wierzytelność, która powstała na podstawie umowy karty kredytowej nr (...) zawartej w dniu 10 listopada

2008 r. Również w wyciągu z ksiąg rachunkowych z dnia 25 kwietnia 2014 r. wskazano, że cesja dotyczy wierzytelności z umowy o kartę kredytową z dnia 10 listopada 2008 r. (k. 42).

Nie można zatem jednoznacznie ustalić, że wierzytelność dochodzona w niniejszej sprawie istotnie była przedmiotem umowy cesji z dnia 06 września 2013 r., którą powód zawarł z Bankiem (...) S.A. Nie jest to możliwe tym bardziej, że dochodzona w niniejszej sprawie kwota (łącznie 6.049,80 zł) nie odpowiada kwocie wskazanej w złożonym przez powoda Wyciągu z załączników do umowy sprzedaży zawartej w dniu 06 września 2013 r. – gdzie kapitał wierzytelności wynosi 500 zł, zaś odsetki karne – 668,78 zł (k. 41).

Powód nie dołączył do akt sprawy w/w umowy o kartę kredytową z dnia 10 listopada 2008 r. (ani oryginału, ani jej odpisu) - co sam przyznał w apelacji. Zdaniem Sądu Okręgowego było to niezbędne do wykazania istnienia wierzytelności wobec pozwanej. Sam powód w pozwie złożonym w EPU w liście dowodów wymienił umowę z dnia 10 listopada 2008 r. wskazując, że dowód ten wykazać ma „istnienie wierzytelności i jej wysokość”. Dokument ten nie został jednak ostatecznie złożony.

Nie ulega zatem wątpliwości, że ustalenie treści stosunku prawnego łączącego, zgodnie z twierdzeniami powoda, pozwaną i Bank (...) nie było możliwe jedynie na podstawie wniosku o kartę kredytową oraz o korzystanie z kanałów bankowości elektronicznej. Wniosek ten potwierdza tylko, że pozwana ubiegała się o wydanie karty kredytowej, nie można jednak stwierdzić jedynie na tej podstawie, iż istotnie doszło do zawarcia umowy karty kredytowej, a jeśli tak – jaka była treść jej postanowień.

Powód nie wykazał zatem na jakich warunkach zawarta została umowa o kartę kredytową, w tym m. in. w jaki sposób i w jakiej wysokości naliczane miały być odsetki.

Przedłożone przez powoda dokumenty – wniosek o kartę kredytową oraz o korzystanie z kanałów bankowości elektronicznej oraz umowa przelewu wierzytelności z dnia 06 września 2013 r. z wyciągiem z załączników do umowy sprzedaży – nie mogą stanowić zatem wystarczającej podstawy do wykazania istnienia zobowiązania pozwanej wobec powoda (a wcześniej wobec jego poprzednika prawnego). Powód nie wykazał bowiem w niniejszym postępowaniu faktu zawarcia umowy pomiędzy jego poprzednikiem prawnym a pozwaną.

Podnieść należy, że powód nie udowodnił także wysokości dochodzonego roszczenia. W dokumentach przez niego złożonych występują bowiem rozbieżności co do wysokości wierzytelności na dzień zawarcia umowy cesji. Powód podnosił w niniejszej sprawie, że wskutek umowy cesji wierzytelności nabył od Banku (...) wierzytelność w łącznej kwocie 6.049,80 zł, na którą składają się kwoty: 3.720,70 zł tytułem niespłaconego kapitału, 1.952,34 zł z tytułu niespłaconych przez pozwaną odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela w związku z opóźnieniem w uiszczaniu wymagalnych należności oraz kwota 376,76 zł tytułem odsetek dynamicznych best, będących odsetkami umownymi naliczonymi od dnia następnego po dniu cesji wierzytelności do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda, czyli do dnia 25 kwietnia 2014 r.

W wyciągu z załączników do umowy sprzedaży zawartej w dniu 06 września 2013 r. (k. 41) złożonym przez powoda w toku postępowania przed Sądem Rejonowym wskazano jednak, że kapitał wierzytelności na dzień zawarcia umowy cesji wynosił 500 zł, odsetki karne - 668,78 zł, a koszty windykacyjne - 33,02 zł.

Z wyciągu z załącznika do umowy cesji wierzytelności z dnia 06 września 2013 r. dołączonego do apelacji (k. 101) wynika z kolei, że kapitał wierzytelności na dzień zawarcia umowy wynosił 3.720,70 zł, a odsetki karne wierzytelności - 1.952,34 zł.

W tej sytuacji wysokość roszczenia nie mogła zostać wykazana jedynie na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez Bank (...) przeciwko pozwanej. Nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu na rzecz poprzednika prawnego powoda nie zwalnia powoda od wykazania istnienia roszczenia, jego wysokości oraz nabycia wierzytelności wobec pozwanego w niniejszym postępowaniu.

Ponadto podnieść należy ponownie, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym – o czym wprost stanowi art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (patrz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r., sygn. akt P 1/10).

W apelacji zawarto wnioski o przeprowadzenie dowodu z załącznika do umowy cesji wierzytelności oraz z wyciągu z operacji na rachunku kredytu odnawialnego na okoliczność, że wskutek nieregularnych wpłat pozwanej zadłużenie wobec poprzedniego wierzyciela wzrastało, w jaki dokładnie sposób zostały naliczone odsetki i w jaki kwotach, jakimi kosztami została obciążona pozwana oraz że strona pozwana korzystała z linii kredytowej w całym przysługującym jej zakresie.

Zgodnie jednak z treścią art. 381 kpc Sąd II instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem I instancji – chyba, że potrzeba powołania się na nie wynikła później.

W ocenie Sądu Okręgowego nie było żadnych przeszkód, aby w/w wnioski dowodowe zostały zgłoszone w toku rozpoznawania sprawy przez Sąd Rejonowy. Nie ulega wątpliwości, że już wówczas powód miał możliwość zwrócić się do poprzedniego wierzyciela o wydanie pełnej dokumentacji dotyczącej pozwanej, w tym historii rachunku pozwanej, z której wynikałby sposób wyliczenia dochodzonej należności (w tym odsetek). W tej sytuacji dowód zgłoszony przez powoda w apelacji należało uznać za spóźniony.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy oddalił apelację jako niezasadną - na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 505¹⁰ § 1 i 2 kpc.

Małgorzata Truskolaska-Żuczek